

ligger nogen Forbedring af Folketingets Forslag. Jeg kan ikke gaa ind paa den Begrundelse, som er fremført af den ærede Ordfører i den Erklæring, vi her have liggende for os. Det var noget lignende, der — saa vidt jeg husker — blev sagt af Mindretallets Ordfører oppe i Landstinget. Den højtærede Ordfører siger i Beretningen, at man skal lade det fremtræde saa tydeligt som muligt, at det er Parternes Beslutning om at leve sammen i Ægteskab, der stifter det, og hverken Staten eller Kirken. Jeg tror, man skal være noget forsigtig med at slaa dette alt for stærkt fast, thi saa tror jeg, vi meget let kunde komme ud i det, den ærede Ordfører ogsaa tog Reservation over for; nemlig de hemmelige og løse Ægteskaber, de kunde da maaske blive fremherskende. Det kunde let ske, hvis man vilde slaa det fast, at det blot er Parternes Beslutning, det gælder om, saa at naar en Mand og en Kvinde bestemte, at de vilde være gifte, er Ægteskabet stiftet fra den Stund af. Jeg tror, at vi da ere ude paa en Glidebane, at vi ere saa stærkt ude i det løse, at det ikke kan anerkendes fra Statens Side. Ægteskabet er nemlig først retsligt indgaaet ved, at Løftet bliver givet offentligt for dem, som ere berettigede til at tage derimod, og selvfølgelig vil Kirken hævde akkurat det samme. Jeg antager, at vi alle ere enige om, at det ikke er Kirken og Staten, som stifte Ægteskabet, men at det er Parterne. Men jeg siger, det sker derved, at de paa den lovbestemte Maade over for Ægteskabsforstanderen, eller hvem det nu er, erklære, at de nu ville leve sammen som Mand og Kone i fremtidigt Ægteskab. Og der kan ikke være Tale om hverken fra Statens eller Kirkens Side, at Ægteskabet indgaaes det Øjeblik Parterne bestemme, at de ville leve sammen. Det sker kun derved, at de afgive et højtideligt offentligt Løfte, at de nu ville være Mand og Kone. Jeg kan derfor ikke skønne, at de foreliggende Ændringsforslag i væsentlig Grad forbedre det Forslag, vi tidligere have vedtaget.

Uagtet jeg, som jeg har sagt før, kunde have ønsket Forslaget affattet paa en noget anden Maade, har jeg dog ikke villet stille Ændringsforslag derom, fordi jeg mener, at vi ikke her staa over for den endelige Afgørelse, i hvert Fald hvis Forslaget skal blive til Lov, men at vi muligvis ville faa Lejlighed til at behandle Forslaget paa et senere Tidspunkt. Jeg foreslaar, at vi stemme for Forslaget, som det er overgaaet til os fra Landstinget.

Dinesen: Da den ærede Ordfører pointerede gentagne Gange i sit Foredrag, at det Forslag han fører Ordet for, tidligere var vedtaget enstemmig her i Tinget, ønsker jeg over for disse hans Ytringer at tage et Forbehold. Jeg agter at stemme med Mindretallet mod Flertallets Ændringsforslag. Jeg antager, at dette vil blive vedtaget, og naar der da bliver Tale om at stemme om Overgangen til Landstinget, agter jeg ogsaa at stemme derfor, uden at jeg dermed vil give den ærede Ordfører Berettigelse til at tage mig til Indtægt for hans Standpunkt til Sagen. Hvad den ærede Ordførers Foredrag i øvrigt angaar, skal jeg indskrænke mig til at sige, at jeg skønner, at det var mere kategorisk, end jeg egentlig anser for tjenlig, for at Spørgsmaalet skulde komme til en Løsning.

Ordføreren (Svend Høgsbro): Det var et noget mærkeligt Bevis, det ærede Medlem for Vinderup (S. Svendsen) fremførte for, at et Løfte afgivet i Kirken havde mere bindende Kraft efter den bestaaende Ordning end et Løfte afgivet andetsteds. Han anførte til Forsvar derfor, at det borgerlige Samfund tiltog sig Ret til at opløse de Ægteskaber, som vare stiftede i Kirken. Det synes mig netop at vise, at det borgerlige Samfund — hvis det ærede Medlem havde Ret — betragter det i Kirken afgivne Løfte som mindre bindende end det, der er afgivet andetsteds, om det saa var paa Kvægtorvet, thi et Løfte, som er afgivet et hvilket som helst andet Sted under borgerlige Forhold, tiltager det borgerlige Samfund sig aldrig Ret til at løse. Men Sagen er ogsaa, at naar det borgerlige Samfund tiltager sig Ret til at løse det i Kirken afgivne Ægteskabsløfte, er det kun, naar enten begge Parter begære det, eller naar der foreligger Brud paa Ægteskabsløftet fra den ene eller den anden Side. I Virkeligheden tillægger det borgerlige Samfund ikke det i Kirken givne Løfte mindre Betydning end et Løfte givet andetsteds.

Saa anførte det ærede Medlem fremdeles, at det, at Ægteskabsløftet var givet i Kirken afholdt mange Ægtefolk fra at løbe fra hinanden. Det er ikke min Erfaring. Jeg har haft med mange Ægtefolk at gøre, baade saadanne, der ere skilte, og saadanne, som staa foran Skilsmisse, og det baade den Part, der ønskede, og den, der ikke ønskede den. Jeg har haft med flere af den Slags Forhold at gøre end med noget andet Retsforhold. Men jeg tror at turde sige, at jeg aldrig har